

RENAȘTEREA

ADAOS PENTRU POPOR LA FOAIA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI ȘI CLUJULUI

APARE LA 1 ȘI 15
A FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski 18
(Consiliul Eparhial)

Redactor:
Preotul GH. NOVEANU

DRAGOSTEA CREȘTINEASCĂ

Sfântul evanghelist Ioan pune în gura Mântuitorului următoarele cuvinte: „Vă dau poruncă nouă, ca unul pe altul să vă iubiți. După cum eu v'am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți. Intru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea iubire unii către alții” (Ioan 13, 34-39).

Pătrunzând cu mintea noastră adâncul înfeles al acestor cuvinte ne dăm seama de importanța pe care Mântuitorul o dă iubirii de aproape-lui. Pe iubire clădește împărăția cea nouă, împărăția mântuirii omenești; pe iubire clădește legăturile dintre oameni fărăosebire de vârstă, cultura, ocupația sau neamul; pe iubire se clădește legătura cu Dumnezeu, părintele ceresc, care ne-a făcut, ne viază și ne dăruiește toate câte le avem; pe iubire se clădește întreaga noastră viață, trăită în lumea aceasta. Iubirea e cea mai mare poruncă a lui Dumnezeu. Viața prin iubire este semnul văzut al creștinului.

Cât de schimbată ar fi lumea dacă fiecare creștin ar ține la această poruncă. Ar fi într'adevăr o lume fericită, în care ar stăpâni binele și dreptatea. Dar fie că aceasta poruncă încă nici azi nu este pe deplin înțeleasă de cei mulți, fie că ascultarea și urmarea ei cere prea multe jertfe pe cari unii oameni nu vor să le aducă, fie că ispita răului este atotputernică în sufletul unor oameni, suntem încă departe de acea lume fericită de care ne-a vorbit Mântuitorul.

Cu adevărat toate aceste trei piedeci stau împotriva înfăptuirii adevăratei vieții creștinești. Sunt creș-

tini cari nu înțeleg această poruncă, cu toate că Domnul nostru Iisus Hristos a tâlmăcit-o în atâtea feluri și pilde de viață, mai mult a trăit o într'o adâncime și lărgime nebanuită

Maica Domnului

de mintea omenească. Sfintele evanghelii sunt pline de aceste exemple de amintiri din viața pământească a Mântuitorului. E destul să răsfoim aceste pagini de dumnezeiască învățătură și pilduire ca să ne luminăm pe deplin asupra acestei porunci.

„Să iubești pe de aproapele tău, ca pe tine însuși” ne spune Domnul la Matei 22, 39; Marcu în 12, 31 și

Luca în 10, 27, sau cu alte cuvinte: „Tot cecece voți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și lor asemenea” Matei 7, 12; Luca 6, 31.

E lucru știut că nimeni nu-și voește lui și răul. Tot cecece face omul în primul rând pentru sine face. De mănâncă, de bea, de se îmbracă, de muncește la câmp, la pădure, în fabrici, în gospodărie, de-și petrece, de se plimbă, de citește, cu un cuvânt, orice ar face, în primul rând urmărește de a-și plini o folosință a sa trupească, sau sufletească. Și în judecarea faptelor sale e părtinitor față de sine. Când faptele sale sunt rele găsește atâtea iertări, atâtea pricini desvinovățitoare încât singur sfârșește a crede că n'a făcut cine știe ce rău, sau se crede chiar nevinovat. Omul se iubește pe sine, în cele mai multe ori peste măsură.

Ei bine, aceeaș dragoste pe care o arătăm față de noi s'o arătăm și față de alții și am împlinit o parte a poruncii lui Dumnezeu.

O altă latură a iubirii creștine se luminează în pilda „Samarineanul milostiv” (Luca 10, 25-27).

Ne spune Mântuitorul: vreți să știți cine este de aproapele vostru? Sunt nu numai rudenii voastre de sânge, nu numai prietenii voștri, nu numai neamul vostru, ci toți oamenii, chiar și dușmanii. A iubi pe părinți, frați, fii, rudenii, prieteni, e ceva atât de firesc, dar aceasta nu vă ridică cu nimic deasupra animnelor sau păgânilor. A iubi pe cei ce vă iubesc este o simplă răsplată. Trebuie să dai din al tău, din sufletul tău aceluia, care nu-ți poate da înapoi, abea atunci te-ai ridicat deasupra lumii de ea!

Această iubire nu trăiește numai

prin câteva fapte bune făcute la în-tâmplare, sau din interes personal mai îndepărtat, îți faci un prieten de care legi nădejdi viitoare, ci este o putere lăuntrică, care-ți umple sufletul, imprimându-și pecetea asupra gândurilor și tuturor faptelor tale. Creștinul adevărat trăiește prin iubirea deapropelui. E primul și ultimul gând al vieții sale.

Această iubire toate le îndură și toate le iartă. De câte ori trebuie să iertăm semenului nostru care ne greșește, a întreat Apostolul Petru pe Mântuitorul, cumva de șapte ori? I-a răspuns Domnul: „nu de șapte ori ci de șaptezeci de ori câte șapte“ (Matei 18, 22; Luca 17, 4).

Iubirea creștină tinde spre ultima țintă omenească înfățișată în cuvintele evanghelice: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este“ (Matei 5, 48).

Din viața de iubire a Mântuitorului amintesc doar o singură faptă. Pe cruce fiind s'a rugat Tatălui ceresc pentru iertarea celor ce l-au condamnat și crucificat. (Luca 23, 34). A doua piedecă în calea poruncii iubirii este slăbiciunea omului când e vorba de jertfă. De obicei omul când e vorba de sine e în stare de fapte de ori cât de grele. Se luptă, e străbătător, nu se dă învins nici decum. Când e vorba de altul stă pe gânduri, chibzuește dacă are vre-un câștig. Dacă interesul personal nu e satisfăcut, se codește, își cere iertare că nu poate, sau își arată reaua voință. Trebuie ca omul să fie stăpân pe poftele sale, să se ridice cu sufletul deasupra vieții de toate zilele, să se gândească la viața de dincolo, la prețul ei, care-i neasemănat mai mare, decât al vieții pământești, ca să fie gata oricând a împlini fapte de iubire. Fără îndoielă e lucru greu, dar nu imposibil. Istoria a cunoscut cu mii asemenea eroi. Ne place să ne mândrim cu ei. Oricine se poate ridica la înălțimea lor, dacă este voința de împlinire a acestei ținte. Nu trebuie să ne gândim la lucruri mari neobicinuite, fiecare în cercul său ori cât de mic de neînsemnat poate iubi pe semen. A nu deșmăni pe nimeni, a nu-l vorbi de rău, a nu-l disprețui, a nu-l judeca, a-l ierta când greșește, a-l ajuta când e la necaz, a-i da un sfat bun, a-i lumina mintea, iată tot atâtea fapte mărunte din cari se împletește iubirea creștină.

În fine a treia piedecă în calea poruncii lui Hristos este ispita diavolească, e puterea stăpânitoare a diavolului asupra sufletului omenească. Diavolul luptă din rășputeri

să și păstreze stăpânirea în lume. O lume stăpânită de creștinească iubire însemnează sfârșitul împărăției lui. De aceea cu toate puterile ține, împierecherea dintre oameni, ține aprins în suflete focul urei, face din viață o luptă pătimașă dintre om și om. Nenumărate puteri îi stau în ajutor, sunt poftele trupului, dorința omenească după mărire, după putere, după avuție. Cine este fericitul care nu are atari poște și dorințe. Și câte ademeniri cari le întăresc și le rodește. Trebuie multă stăruință pentruca ispita să nu ne mai cheme, pentruca pofta și dorința să se supună minții și voinței noastre de viațuire nouă.

Mântuitorul însuși ne-a premers cu exemplul său în această luptă.

IN ȘCOALA PROROCILOR

MERGI LA FURNICĂ...

Creștineasca noastră lege ne cere să ne rugăm cât mai des și cât mai mult. E o poruncă înțeleaptă, căci cine nu se roagă decât rar și de mântuială, cu timpul începe a uita de Dumnezeu. Fără să vrea își uită de datoriile față de suflet. Iar Scriptura spune: „Ce va folosi omului de va dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul?“ (Mat. 16, 26).

Cu adevărat: Folosul pe care-l trage sufletul prin mângăierile rugăciunii curate, nimic nu-l poate înlocui. Și totuși, celce se roagă încă nu și-a împlinit toate datoriile față de Dumnezeu și față de oameni.

Dintre celelalte îndatoriri creștinești cea mai de căpetenie este munca. Fiecare om sănătos și vârșnic e dator să muncească — fie cu brațele, fie cu mintea. De sigur, în rândul întâi ca să-și câștige pâinea cea de toate zilele pentru sine și pentru ai săi. Numai bolnavii, neputincioșii și pruncii sunt scutiți de această obligație.

Dar munca regulată aduce și alte foloase. Ea întărește trupul, înzdrăvenindu-i puterile; ferește mădularele omului de înțepe-

Și-a început activitatea înfrângând ispitele diavolești în pustiul Carantaniei.

Ori cât de multe și mari ar fi piedecile, cari stau în calea iubirii creștine, ele pot fi învinse. Avem marele sprijin al darurilor dumnezești cari ne ajută. Il avem pe Hristos alături, cu sfatul, cu îndemnul, cu pilda, cu puterea.

Imnul creștinești iubiri e pornit în lume, principalul ca el să fie singurul râvnit și urmat de oameni. Cine-l caută în ori câte văzute suferințe va fi fericit încă din această viață. Și avem marea nădejde că cu fiecare veac ce se scurge omul e tot mai înțelegător, tot mai apropiat de Hristos și poruncile lui.

Prof. stavr. Dr. L. G. Munteanu

nire și moliciune. Asta o face munca cea trupească. Iar mintea, prin lucrare își sporește și ea istețimea, după cum prin nelucrare ajunge să lăncezească și să nu mai fie bună de nimic.

Așa ne învață și sfânta noastră Biserică. Cine spune altfel, n'a cetit sfânta Scriptură și nici n'a prea tocit treptele lăcașului de creștinească închinare. Fiindcă iată ce spune Scriptura la Pildele lui Solomon 6, 6-8: „Mergi la furnică, leneșule, și urmează căile ei și fii mai înțelept ca ea; că aceea nefiind lucrătoare de pământ, nici având pe cineva ca să o îndemne, nici supt stăpân fiind, își gătește vara hrană și multă strânsoare face în vremea secerișului. Sau mergi la albină și vei cunoaște cât este de lucrătoare și cât de curat lucru face. Oste-nelile ei le întrebuintează spre sănătate și împărații și proștii, și de toți este iubită și mărită; măcar că este slabă de putere, pentru înțelepciunea ei toți o cinstesc și o pun înaintea oamenilor“ — ca pildă de hărnicie.

Iar Sf. Apostol Pavel o spune și mai verde: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mă-nânce!“ (II Tes. 3, 10).

După unele ca acestea, oricine poate fi încredințat că Legea noastră dreptmăritoare nu-și uită de nimic din cele trebuitoare omului. Iar cine ascultă

de Biserica Domnului poate fi împăcat în cugetul său că se găsește pe drumul cel drept al mântuirii.

D. P.

SFÂNȚA EVANGHELIE

Precum mironosițele...

Trupul Domnului s'a dat privesghiului celui obștesc atunci când s'a plinit vremea mântuirii noastre.

Iosif cel cu bun chip, arimatean bogat, cunoscător al legii și mult iubitor de adevăr, a venit la Ponțiu Pilat și s'a rugat să-i dea trupul Hristosului spre îngropare. Chipul cel omenesc care găzduia pe Dumnezeu în sine a fost sălășluit în giulgiu curat și în mormânt neînceput a fost așezat.

La această dumnezeiască îngropăciune se aflau de față și două femei: Maria Magdalena și Maria lui Iosif. Cu osebitele cele două vrednice pomenite — s'au ținut tot timpul patimilor alături de Hristos. L-au urmat pe Golgota și au fost de față la punerea Lui în mormânt. Dacă le-ar fi fost dat, ar fi urmat pe Domnul și în mormântul de obște fiindcă fără Hristos nu mai aveau pricină de viețuire nici dorirea de-a mai trăi.

Mironosițele femei aci pomenite de sf. Evanghelist Marcu sunt prilej de bună tâlcuire pentru mironosițele zilelor noastre.

Sf. Maria lui Iosif și Maria Magdalena s'au arătat prin veac femei cu suflet bun, cu inimă săltătoare la durerea altora, femei cu dragoste jertfitoare, cu mult curaj și neînfricoșată putere de credință. Altfel, când apostolii erau spăriați și gonțiți de simbriașii sinedrului, ele singurele n'au precupețit batjocura mulțimii și alături de Crucea lui Hristos, veneau după Dânsul. Cele două femei și apostolul Ioan sunt siugurii pomeniți în Sfintele Evanghelii,

ca martori apropiați ai patimilor. Sufletul femeesc, este dela Domnul lăsat să fie cu mlădiere deosebită și cu aleasă în-

Cele două Marii

chipuire la simțire. Sufletul femeiesc este alcătuit după chipul mironosițelor și adesea dintru puterea lui tămăiază cu bune miresme viața noastră. Acest suflet de împăciuire, podoabă și curățenie îmbunează viața

oamenilor și rostuirea lui în lumea năcazurilor este aceea de a oblași rănilile, de a aduce hodina și împăcarea între oameni.

De aceea chip de mironosiță va căpăta în veac oricare femeie care va ști să facă din inima ei potir curat, din trupul ei prilej de laudă și din sufletul ei, chip blând.

Soarta dată dela Dumnezeu tuturor femeilor din lume este soartă măreață: aceea de a fi „sarea păcii“ între oameni și rodirea cea minunată a urmașilor neamului omenesc. După cum va înțelege fiecare femeie rostul ei în lume poate să intre în rândul mironosițelor sau în gloata cea hulită a ficelilor Evei.

D. C.

Dragostea părintelui pentru copilul său

Pe timpul împărăției romane, un tată care ținea mult la fiul său, văzând că dușmanii lui au prins și l-au condamnat la moarte, s'a hotărât să-l scape chiar cu jertfa vieții.

S'a dus de grabă acasă a îmbrăcat hainele fiului său și, înfățișându-se acelor dușmani, le-a zis:

— „Iată, eu sunt cel pe care voi l-ați osândit la moarte, luați-mă și ucideți-mă!“.

Ei l-au luat și l-au ucis.

Tot asemenea s'a jertfit Mântuitorul nostru pentru noi.

Când a văzut că după păcatele noastre suntem sortiți la o moarte veșnică, s'a îmbrăcat în chipul nostru, s'a pus cu deplină voie în fața dușmanilor și a murit pentru noi.

VORBE ÎNTELEPTE

Stăpânirea cea mai bună unde sunt năravuri bune. Când pe stăpânire oamenii să bat, acea stăpânire multă vreme nu ține. Ca bine să stăpânești, trebuie să te slujești de cei mai destoinici și de cei mai cinstiți.

NEGHINA CREDINȚEI

Tipăriturile iehoviste

Toate învățăturile Martorilor lui Iehova se bazează pe scrierile pastorului Russel. Cum s'a mai amintit și cu alt prilej, pastorul Russel n'a avut nici un fel de școală și în special școală teologică, totuși s'a apucat să studieze Biblia, mergând mai târziu până acolo încât s'a socotit a fi singurul și adevăratul înțelegător al dumnezeieștii Scripturi. Învățăturile și le-a fixat în scris rămânând dela el o literatură bogată cunoscută sub numele de „Studii în Scripturi“. În total a scris șapte volume, de peste 300 pagini fiecare volum. Cărțile acestea i-au atras și mai mult stima credincioșilor, socotindu-l de cel mai mare învățator religios dela Sf. Ap. Pavel încoace.

De cuprinsul cărților lui ne vom ocupa cu alt prilej.

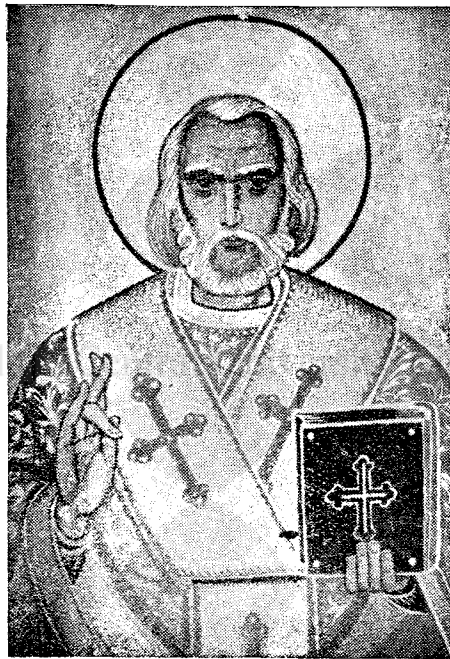
Martorii lui Iehova și-au făcut un cult pentru învățatorul lor. În această rătăcire au mers atât de departe, încât, în afară de autoritatea sfintei Scripturi, ei mai recunosc drept călăuză autoritatea doctrinară a pastorului Russel și apoi și a unei societăți de editură cunoscută sub numele de „Societatea de Biblie și Tractate Turnul de Veghere“.

Învățăturile pe care le răs-tălmăcesc și le răspândesc urmașii pastorului Russel prin cărțile de câteva pagini sunt simple extrase și rezumate din opera dascălului lor.

Cărțile lor de propagandă sunt tipărite în orașul Brooklin din America și în Magdaberg în Germania, unde, până nu de mult, lucrau pentru Ardeal bucovineanul. Ioan Sasu și ungu-rul Szabó Lajos din Cluj.

La noi în țară au avut o casă de editură în Cluj, pe actuala stradă Molotov la numărul 36, unde au tipărit o sumedenie de cărți, ce le răspânda cu ne-

miluita în popor. Casa aceasta, cunoscută sub numele de „Viața“ și-a desfășurat activitatea ei până în 1929, când descoperită fiind de autoritățile polițienești, a fost închisă pentru totdeauna. Insuși conducătorul ei, I. B. Sima, scandalizat de cele ce i se cereau din partea banche-rului Rutherford, a părăsit secta, reîntorcându-se la legea noastră strămoșească.

Cartea Sfântă

Până în momentul de față, în românește au apărut o sumedenie de tipărituri și traduceri dintre care amintim următoarele:

a) *Reviste și foi de propagandă:*

1. Turnul de Veghere cu calendare anuale. 2. Vestea Milenului. 3. Vârsta de aur. 4. Catedra poporului. 5. Studenții Bibliiei. 6. Realitatea (foaie ilustrată).

b) *Cărți și broșuri:*

1. Creierea lumii. 2. Planul divin al vârstelor. 3. Milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată. 4. Harfa lui Dumnezeu. 5. Învățăturile sfintei Scrip-

turi. 6. Tabernacolul, o umbră la sacrificiile mai bune. 7. Un guvern de dorit. 8. Ce spun Scripturile despre iad? 9. Socialismul și Biblia. 10. Ce zic Scripturile despre spiritism? 11. Dezastrul lumii. 12. Este cu putință să vorbească vii cu morții? 13. Taina împlinită. 14. Imnurile sau cântările zorilor Milenieni. 15. Scopul lui Dumnezeu. 16. Din școala Duhului Sfânt. 17. Focul cel ceresc. 18. Vântul cel ceresc.

Revistele și cărțile tipărite de Martorii lui Iehova apar totdeauna în condițiunile cele mai bune, atât ca hârtie, cât și ca execuție tehnică. Prevăzute cu o sumedenie de ilustrațiuni atrăgătoare atât pe copertă cât și în cuprinsul paginilor, stârnesc curiozitatea dela început. Atrăgătoare ca formă se aseamănă cu ciupercile cele veninoase, care au o înfățișare dintre cele mai plăcute, dar dacă din neștiință le-ai consumat, nu mai la bine nu te poți aștepta. „Noi știm — zic într'una din broșurile lor — că voința celui Atotputernic este de a stabili un *guvern* care va aduce oamenilor *ceia ce doresc*, *ceia* ce ei au așteptat în numeroase veacuri... *Marele adversar al lui Dumnezeu și al omului* încearcă în chip evident să seducă pe cei consacrați și una din metodele sale consistă în mod precis de a îndemna la tăcere, adică la inactivitate. Dar până în sfârșit victoria noastră va fi completă... Martorii lui Iehova, înainte cu curaj și zel. Mergeți înainte spre victorie și bucurie infinită“. (Scopul lui Dumnezeu pag. 16, 17, 20).

Unele din cărțile de propagandă apar fără de nicio indicație pe copertă. Nu știi cine și unde s'au tipărit și uneori titlul lor nu corespund cu conținutul, numai să poată fi răspândite cu mai multă ușurință în popor. Dar vorba românului: dacă cu minciuna poți prânzi,

nu poți totdeauna și cina. Oamenii noștri și-au dat arama pe față și astăzi se duc pe apa sâmbetei.

Pr. AUG. FAUR

Fapta unui preot

Un preot din Kingsville în provincia Ontario, din Canada, care era foarte milos, a lăsat să se odihnească în biserică paseri călătoare. El s'a împrețenit atât de mult cu micile păsărele încât acestea se așezau fără frică pe umărul lui. Când începură să să pornească pe alte meleaguri el puse la piciorul fiecărei păsărele câte un inel cu versete din biblie și cu rugămintea de a fi înștiințat de ori cine va prinde o pasăre. Eschimoșii și Pieile roșii cari au prins asemenea păsări, le-au dus misionarilor creștini pentru a le citi ce scrie pe inele. Când au aflat ce scria, mulți s'au creștinat. Datorită acestui preot s'a putut afla unde s'au rătăcit multe din aceste păsări. Unele din ele au fost găsite în golful Hudson, în Chile, în Argentina și chiar în Africa de Nord.

Impăratul și țăranul voios

Un rege din vechime trecu odată pe ogorul unui țăran care muncea voios.

Impăratul îl întrebă:

— Cât câștigi?

— Omul îi spuse o sumă mică.

— Și-ți ajunge atât?

— Nici nu-mi trebuie tot. Ci cu o treime plătesc datoriile, iar pe alta o pun cu dobândă.

— Cum așa?

— Bine: o treime o dau părinților cari m'au crescut, iar pe cealaltă o strâng pentru copii și numai o treime o folosesc pentru mine.

Impăratul s'a bucurat de răspunsul omului și l-a mai întreat:

— Cine te-a învățat aceasta?

— Omul răspunse:

— Bunul Dumnezeu.

Impăratul a strâns mâna muncitorului, îndemnându-l să nu părăsească niciodată un asemenea bun obicei.

Rugă

*Mi-e sufletul ca un cireș în floare
Și'n floarea lui tot soarele îl am!
Sunt mii de ramuri, — și-o privighetoare
Vrăjită cântă'n fiecare ram...*

*Furtuni ce-au smuls goruni din rădăcină
Trecură și prin floarea-i de zăpălă,
Dar sbuciumându-i ramii ce se'nclină,
Lui nici o floare n'a putut să-i cadă!*

*O, Doamne, — azi, când nimeni nu mai poate
Să birue-al ispitelor sudum,
Când înspre iad duc drumurile toate,
Iar în spre rai mai duce-un singur drum, —*

*Trimite-mi Ingeri, — astfel să mă poarte
Să nu mă întineze nici un greș,
Ca sufletu-mi să ți-l aduc, la moarte,
Imbătător ca floarea de cireș!*

VASILE MILITARU

Mila între păsări Ce zace în sticla de rachiu?

Dragostea de mamă este mai tare decât orice. Chiar fiarele cele mai crude se prefac în mielușele când să joacă cu puișorii lor. Numai femeia cucului nu e așa. Ea își lapădă oul; îl pune în cuibul altei păsărele. Adevărate nenorociri se întâmplă atunci, Puiul de cuc crește mai repede și împinge din cuib puii păsărelei, care orbită de dragostea de mamă, nu face deosebire între străin și puii ei.

S'a întâmplat însă un caz deandosele. Puiul de cuc a căzut din cuib, neastâmpărat cum e. Țipa, săracul de foame, jos în iarbă. Mama lui vitregă, un soi de pițigoi, i-a auzit plânsul. Neputând să-l urce sus, îndărăt în cuib, îi aducea regulat și lui de mâncare. Ba mai mult încă! Și pe alte paseri le-a cuprins mila la tânguirile puiului de cuc, un adevărat flămânzilă. Veneau și aduceau câte un viermuș, câte o omidă, de-i alina foamea.

Se poate o mai omenească faptă decât aceasta?

Intr'o zi diavolul ispiti pe un om de treabă zicându-i:

— Iată, îți dau ce-mi ceri, dacă vei ucide un om.

— Niciodată!

— Atunci să furi ceva.

— Nici asta!

— Atunci, uite ce, o să bei un pahar de rachiu.

Omul se lăsă ispitit. Bău un pahar de rachiu, apoi altul, și încă unul, până se îmbătă.

Plecând beat dela cârciumă, se trezi noaptea, în casa unui gospodar și, neștiind ce face, vru să-i fure niște lucruri.

Gospodarul se trezi. Cel beat îl lovi cu ceva în cap, de-l omorî.

Văzând fapta și vrând s'o acopere, dădu foc casei.

Și iată cum, prin ispita băuturii, el a făcut toate celei trei păcate pe care spunea că nu le va face niciodată.

DIN LUMEA LARGĂ...

Născociri doftoricești

La Londra, se află un post de telegrafie cu ajutorul căruia a isbutit să transmită peste Atlantic bătăile de inimă ale unui bolnav pe care-l îngrijea. Alți doctori, aflând de această încercare, s'au adunat într'o casă, la țară unde au așezat un post de recepție foarte puternic, cu ajutorul căruia au auzit cât se poate de lămurit bătăile de inimă ale bolnavului, putând să stabilească de ce boală suferea. Dacă se va isbuti să se îmbunătățească această minunată născocire, atunci bolnavii în împrejurări grele, vor putea fi consultați dela depărtare, de cei mai mari doctori.

Orașul trandafirilor

Portland, un oraș din America, este uimit orașul trandafirilor, din pricină că locuitorii de acolo au o adevărată dragoste pentru trandafiri. Când portlandezii sărbătoresc „ziua trandafirului“, culeg milioane de trandafiri, cu care împodobesc străzile, casele, tribunele și carele trase de cai — și ei la fel împodobiți. Ei au atât de mulți trandafiri, încât dacă s'ar face o socoteală, ar veni câte 108 trandafiri de locuitor, pe când la Canne, cunoscut ca orașul florilor, numărul trandafirilor ar fi de 5 pentru un locuitor, iar la Paris de un singur trandafir de locuitor.

Cumințenia animalelor

Oamenii spun că boii sunt proști, dar încercările făcute la Universitatea din America au dovedit că sunt mai deștepti chiar de cât caii. Numai din pricina caracterului lor blând oamenii și-au făcut aceasta părere greșită despre aceste animale. La încercările de a găsi nutrețul ascuns, boii au arat o pătrundere mai mare de cât caii, găsind locurile mai repede și ținând minte mai bine.

Cum s'a ajuns la facerea ochianului

Ochianul a fost născocit din întâmplare în anul 1609 de copiii unui olandez, fabricant de sticlă, anume Japues Metins. Intr'o zi, copiii jucându-se cu donă sticle în felul celor dela ochelari, băgară de seamă, că punându-se una în fața celeilalte, ele măreau mult obiectele cari se aflau în dosul lor. Un an după aceea, Galileu se folosea de această descoperire, aducându-i câteva îmbunătățiri. Și astfel s'a descoperit telescopul.

Semănatul din avion

În insulele Haway din Oceaunul Pacific se găsesc foarte mulți vulcani. Cu toate că cea mai mare parte sunt stinși, totuși câmpiile cultivate sunt pustiite

aproape în fiecare an din pricina erupțiilor. Statele-Unite, cari stăpânesc această insulă, trimit regulat avioane din cari se aruncă sămânță pentru a semăna și împăduri locurile pustiite. Aceste încercări au reușit și semănatul din avion a prins bine.

De când se potcovesc caii

Cei dintâi oameni cari au inventat potcoavele la cai au fost romanii. Catării împăratului erau potcoviți cu potcoave de argint, iar acei ai Popei soției lui cu, potcoave de aur. Cel dintâi cal potcovit în Franța a fost al lui Childeric, — în anul 481, iar în Anglia potcovirea cailor a început mai târziu de către regele Wilhelm Cuceritorul.

Cât pot răbda animalele

Animalele cari pot să trăiască și doi ani în șir fără să atingă mâncarea, sunt șerpii. Un câine San-Bernard a răbdat 95 de zile fără să mănânce nimic. Dar nu toți câinii și nici toate animalele pot răbda atâta. Calul moare după 20 de zile, iepurele de casă după 12 zile, șoarecele după 2 zile, păsărelele după o zi. Aveți dar grijă de ele și dați-le de mâncare.

Fericirea adevărată cu cât se vedește, cu atât mai mult se fericește.

Ce face gospodarul în luna Mai

La câmp: Se face plivitul semănăturilor și prășesc semănăturile făcute în rânduri duble sau întreite, cu prășitoarea. Se cârpește porumbul și se pune porumb vârtic în părțile din țară mai reci, mai ales în locurile în care a fost semănată rapa și care s'a întors. Se seamănă nutrețurile: sorgul, paingul, meiul, porumbul etc. Se rărește și se plivește sfecla, iar în a doua jumătate a lunii, se sapă porumbul. Se împlinesc lipsurile la tarlalele de cartofi și către sfârșitul lunii, dacă vremea e prielnică, se dă întâia prășilă cu prășitoarea mecanică. Semănăturile de toamnă, care nu sunt încă încheiate, se întorc și se seamănă cu plante de nutreț, sau se pregătește locul pentru semănăturile de toamnă. În unele locuri în întâia jumătate a lunii și în deobște după 15 ale lunii, se cosește lucerna și trifoiul.

In ogradă: Aceleași lucrări ca în lunile precedente, se îngrijesc puii, se cresc și nutresc intensiv viermii de mătase transformându-se în goșoi.

In plantații: Se udă și se înlocuiesc florile de primăvară cu flori de vară, crescute din vreme în ghiveciuri. Se fac mozaicuri. Se pregătesc măceșii pentru altoire, tăindu-li-se lăstari de prisos și cei crescuți din rădăcină la trandafirii altoiți. Se tunde iarba și arbuștii, după ce li s'a trecut floarea.

In grădina de pomi: Se taie lăstarii de prisos, se ciupesc câte 5—7 foi la cei ce rămân și se leagă cei ce prelungesc ramurile principale. Se sapă, se udă și se stropesc cu saramură de piatră vânăță (1%), pomii plantați în toamnă și în primăvară. Se plivesc și se răresc semănăturile în pepinieră. Se cercetează altoii, se retac legăturile slăbite. și se adaogă ceară unde lipsește.

In grădina de legume: Se plivesc, se prășesc și se udă dimineața semănăturile din Aprilie și se mai seamănă: castraveți mici, cicoare creafă, ridichi de vară, morcovi de toamnă, și salată de vară. Se răsădesc pe răzor, la începutul lunii: pătlăgele vinete, pătlăgele roșii, ardei' gulii, conopidă, dovleci (dela ghiveci), praz, ceapă, țelină, etc.

La vie: Se lace altoiul în verde. Se fece plevila, rupându-se lăstarii fără rod și retezându-se vârful celor cu rod. Se dă întâia prășilă și se face al doilea stropit cu piatră vânăță și întâiul tratament cu pucioasă pen-

tru Oidium. În pivniță vinurile cari mai fierb, se lasă destupate.

Cultivatorii de tutun: Fac a doua arătură, o grăpează și o tăvălugesc. Răsadnițele se udă mai rar, dar se se udă mai din belșng și numai seara. Acum se face răsădirea iar către sfârșitul lunii se face prășila întâia, politul și mușuuroitul.

Dor de primăvară

*Un troian mirositor
Scuturat din ramul lor
Pe poteci încet să crească
Pajiștile să 'nveselească.*

*Eu cu mâna căpătâiu
In verdeață să rămâiu
Și să văd cum trec sub soare
Subțirelele ccoare.*

*Să mă bată vânturile
Să m'adoarmă cânturile
Să mă 'ngroape florile
Florile, surorile...*

GH. VÂLSAN

Lucruri mici, foloase mari

O datorie a omului — și una dintre cele mai de căpitenie — este de a munci, pentru a-și agonisi traiul și a se lumina.

Este însă o năzuință firească a fiecăruia de a face economie de muncă. Dar aceasta r.u înseamnă că omul să r.u muncească sau să lenevească, ci numai că prin munca lui să dobândească foloase cât se poate mai mari.

Foarte adesea însă se dobândesc și în agricultură foloase mari cu lucru puțin, pentru că natura în unele isoare ale ei este mai darnică în altele mai sgârcită. Voiu da numai pilde de darnicie a naturii — pilde cunoscute de toată lumea dar nu urmate de toți cu deplină pricepere și sârguință,

Cresterea paserilor se face cu muncă puțină, dar cere deosebită îngrijire, ceea ce stă mai cu seamă în mâna gospodinei dela țară.

Chiar cea mai săracă gospodărie sătească poate să țină 10 — 20 găini, câte-va găște și curci, având astfel și paseri și ouă nu numai pentru hrana casei, dar și pentru vânzare.

Mai ales sătenii din apropierea orașelor pot să-și asigure venituri însemnate din vânzarea paserilor și ouălor.

Neamurile de paseri dela noi sunt bune, pentru că sunt obișnuite cu locul. Găinile noastre sunt răbdurii, bune ouătoare și bune cloște. Numai că nu se fac așa mari, ca soiurile străine. Dar le-am corci cu acele soiuri, cari s'au dovedit că trăiesc și la noi, sau alegem pentru prășilă ouăle dela găinile mai mari.

În privința îngrijiri paserilor, se știe că un foarte urât și păgubitor obicei al sătenilor este de a arunca în drum sau a pune pe gard paserile moarte de molimă, în loc să le îngroape adânc și presărate cu var, să curețe cotețul și să bășcălească paserile sănătoase

Stupăritul este iarăși o îndeletnicire frumoasă, curată, ușoară și bănoasă, Chiar un stup fără rame, făcut din trunchiul scobit sau 4 scânduri oii din paiu împletit, poate să dea la rețezar 10 Kg. miere, care după prețurile de acum se vinde cu cel puțin 50 — 90 lei; iar dacă un sătean ține 10 stupi, își face de aici un venit de 5 — 6 mii de lei, ca să nu mai dai la socoteală ceara, care este foarte scumpă. Dar stupi cu rame dau și mai multă miere, la

30 Kg. de fiecare. Am văzut o stupărie de 50 stupi, îngrijită de o persoană, care mai avea și altă ocupație. Să spunem că un stup dă 20 Kg.; deci are dela toți stupii 1000 kg. miere, care cu 80 lei kg. — așa se vindeacolo, va aduce venit de 80.000 lei, afară de ceară.

Cresterea vermilor de mătasă, este într'adevăr mai migăloasă, cere îngrijire foarte mare, dar neținând mult, gospodina are și de aci un profit destul de mare, pntăud vinde gogoșile crude, sau trăgând borangicul, pentru a țese din el marama ori pânză sau a-l vinde cu 2—3 mii lei kg. Mă opresc la aceste pilde. Ele dovedesc îndeajuns că sunt în gospodăria agricolă mai ales în cea mică, *ramuri mici cu venituri mari*.

Pentru propășirea lor' trei puteri trebuie să se întovărășească: puterea omului, a cooperăției și a statului; acesta din urmă însă să se mărginească a da lumină, îndrumare și ajutor, nu însă să conducere căci atunci mai mult strică de cât folosește,

Cât vin se făcea altădată la noi

După *Sulzer* producția Valachiei, a fost în anul 1766 de 38.100 hectolitri: în anul 1767 de 47.300 hctli. iar în anul 1777 de 102.100 hl.

După *Baur* producția Valachiei a fost în anul 1765 de 38.100 hl.; în anul 1767 de 47.300 hl.

După *Raicevici* producția vinului în Valahie a fost în anul 1782 de 61.800 hl.; în anul 1783 a fost de 96.600 hl.

După *Carra* producția viilor dela Odobesti a fost de 212.800 hl. Producția Moldovei de 152.000 hectol.

După *Fotino* producția în Valachia în 1767 a fost de 47.300 hectolitri.

Socotind o producție în Moldova de 52 hl. la hectar, iar în Muntenia 30 htl. la hectar, întinderea viilor la aceea epocă trebuia să fi fost în Moldova 12.200 hectare iar în Muntenia 21.480 hectare.

Cărți bune

Prot. Florea Codreanu: „FĂ ȘI TU ASEMENEA“.

Părintele Florea Codreanu protopopul Aradului a dat la iveală un foarte frumos mănunchiu de predici sub numele de „Fă și tu asemenea“.

Dragostea față de legea cea veche, frumusețea graiului românesc, mulțimea pildelor și puterea lor de a merge dela inimă la inimă fac din

predicile păr. Fl. Codreanu o comoră de înțelepciune și o azimă aleasă pentru sufletul creștin. Cititorii noștri o pot căpăta dela noi trimițând 200 Lei prin mandat postal.

*

ISTORIA BISERICII DIN SCHE-

Ce s'a petrecut în ultimele două săptămâni

ÎN ȚARĂ

Pomenirea Marelui Mitropolit Andrei Șaguna. La 9 Mai din anul acesta s'au împlinit 100 de ani de când a fost sfințit întru Arhiepiscop și Episcop Andrei Șaguna.

În Dumineca Tomii de acum 100 de ani Ardealul căpăta cea mai aleasă căpetenie bisericească din câte a avut vreodată: Andrei Șaguna.

Ceace a însemnat și câte a săvârșit marele Episcop și mai târziu Mitropolit al Românilor din întreg Ardealul, au arătat cu cinste urmașii lui de azi, care l-au sărbătorit acum la Sibiu.

Sărbările dela Sibiu au fost cinșite cu aflarea de față a I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae Bălan, a P. S. Lor Nicolae Colan al Clujului, Andrei Magieru al Aradului și Nicolae Popovici al Oradei.

S'au ținut sfintele slujbe de pomenire, vorbiri și tot norodul a mers la mormântul marelui Vlădică dela Rășinari (Sibiu).

Din cinștirea celor vrednici se face răsad de mântuire și învățătură pentru cei de azi și mâne.

Ziua de 9 Mai. Această zi se împreunează la noi Românii cu ziua de 9 Mai 1848 când s'a dat „Proclamația dela Islaz“.

„Proclamația dela Islaz“ a fost cel dintâi act revoluționar a Românilor împotriva stăpânilor străine și boești de acum 100 de ani.

Ziua de 9 Mai prilej de îndoită prăznuire s'a sărbătorit atât la noi în țară cât și în străinătate cu mare bucurie și cu nădejde de pace în viitor.

Paraclisul Mănăstirii „Sf. Ioan Botezătorul“ din Alba Iulia este pe cale de a se înfăptui. Cucernicul părinte stareț care grijește de bunul mers al Mănăstirii a primit binecuvântarea Arhiepiscopă pantru această faptă creștinească. Cei ce binevoesc a-i da obolul lor sunt cu osebite

IUL BRAȘOVULUI de *Di Candid C. Mușlea*, volumul III va apare în curând.

Cei ce doresc a avea această valoroasă carte să trimită 600 lei pe adresa autorului Brașov, Liceul „Andrei Șaguna“.

rugați a-l trimite fie la Stăreția Sf. Mănăstiri din Alba Iulia, fie la Episcopia noastră din Cluj.

Sf. Paști s'au sărbătorit în toată țara după predania cea aleasă și bine plăcută Domnului.

La Cluj a liturghisit în mare sobor P. S. S. Episcopul Nicolae cuvântând mulțimei nemaiîntâlnite de popor ce se strânsese la Catedrala Sf. Episcopii.

A doua zi de Sf. Paști P. S. S. a slujit și cuvântat la Biserica Sf. Nicolae din Cluj, str. Horea.

Mulțimea credincioșilor ce l-au ascultat și au primit binecuvântarea dovedește tăria credinței și apropierea tot mai mare a credincioșilor față de biserica noastră.

ÎN STRĂINĂTATE

De ce a semnat Anglia tratatul de prietenie cu Transjordania. Experții englezi sunt de părere ca resursele petrolifere ale Transjordaniei sunt tot atât de mari ca și ale Iranului și că punerea lor în folosință are o importanță mare pentru Marea Britanie și Imperiul ei. De aceea ei socotesc că aceste isvoare sunt unul din motivele care au îndemnat Anglia să semneze tratatul de alianță cu Transjordania și să se folosească de ea în conflictele din Palestina.

Voluntari din rândurile SS. Ofițerii americani au cerut germanilor SS, internați în lagărul dela Hamburg să se înscrie după eliberarea lor, ca voluntari în armata palestiniană.

În Grecia s'a ivit neînțelegere între Sofulis, primul ministru și Tsaldaris, șeful partidului populist, care nu poartă răspunderea trebilor din afară, dar conduce în fapt guvernul și campania de opresiune în contra mișcării democratice, neînțelegerea nu a putut fi potolită Sofulis acuzându-l pe Tsaldaris că și-a călcat anumite făgadueli.